

Lê Hải Lăng

Đi sông Hương xuống thuyền đóng cọc

Năm đó tôi học lớp đệ nhị trường Nguyễn Hoàng. Tôi cũng như ba bốn người cùng làng Mai Đàn xuống tỉnh ở trọ. Đứa mô cũng thuộc về con gia đình nghèo khó. Cho nên vừa đi học vừa xin nghề dạy kèm tư gia để kiếm thêm cơm muối. Trong số chúng tôi cũng có những may mắn . Được chủ nhà trọ cưng như cưng mấy đứa con gái trong nhà. Vì dân gốc gác quê mùa nên chúng tôi đứa nào cũng dần dần về tình cảm trai gái.

Chỉ có biết ăn học mà không biết tán gẫu người khác phái. Có lúc mấy chị em con bà chủ nói bóng nói gió bông đùa cũng câm miệng không biết mần răng mà trả lời. Cũng có thể là mặc cảm nghèo giàu. Cho nên cả lũ phân tán đi dạy kèm những nhà khác. Thăng Kiêm móm là đứa hên nhất. Hấn dạy hai đứa con ông trưởng ty. Thăng Tiên lể dạy con chủ tiệm sách . Thăng Mẹo sún dạy con bà chủ hàng vải . Tôi là kẻ vất vả khó khăn nhất . Không có chỗ nào chịu mướn. Bởi tôi

mang cái tật nói cà lăm, với lại thân hình ốm như cây trúc trong chậu kiếng. Trời cao có con mắt tôi lại quen nhiều bạn ở lò bánh mì. Họ đi rao bán giữa đêm khuya có khi ghé bỏ cho tôi một ít để dành ăn buổi sáng. Tôi thích nhất là bỏ chút đường vào ruột ổ bánh mì để ngấu nghiến chất ngọt.

Một hôm nọ. Tôi đang cắt từng lát mì khô đem phơi giữa sân. Bỗng có tiếng gọi:

-Ê ! Có phải mi là thằng Lãng con ông tổng Hạ không?

Tôi nhìn người mặc bộ áo quần rằn ri đội nón bê rê màu xanh mà không nhận diện được kẻ nào. Tôi vội hỏi lại :

-Phải rồi. Xin lỗi anh là ai mà biết tôi ?

-Cu Rộm ở xóm trên nhớ ra không ?

-Trời ơi ! Tưởng ai vô đây té ra anh rể hệt của tôi ngày nào.

Tôi nói chưa dứt câu .Cả nhóm bạn bè trong nhà trọ tua tuá chạy ra đón người đồng hương .

Thằng Mẹo sún há mồm ca :

Anh Rộm ngon cơ ghê đi. Bỏ làng, bỏ bạn, bỏ người yêu đi biệt tăm , đi lính thế mà oách ra phết.

Thằng Kiên nháy vô ăn có:

-Tụi ni rách nát thấy mồ nội gặp anh chắc cũng được một châu nâng chén hí !

Thằng Tiên ca bài hoài cổ :

-Phải chi chị thằng Lãng đừng nghe lời gia đình mà đi lấy chồng chắc anh Rộm đâu đến nỗi thất tình bỏ học như rứa.

Rộm dơ tay phải lên chào kiểu con nhà lính rồi nói:

-Diễm xưa rồi đừng nhắc nữa.Tao bi chừ có khối đũa mê mai vàng chạy theo chết bỏ.Tao tới cổng trường búng tay một cái là em tan trường về theo anh mở lối chớ không phải như thằng thư sinh ngốc Mai Đàn mô ?

Mà tụi mi đừng kêu tên cúng cơm của tao mà quê một cục. Gọi cái tên trong khai sinh Nguyễn Dương nghe không ?

Tôi cắt ngang tỏ vẻ đánh chuông phụ họa :

-Đàn anh có khác. Đẻ ra là Rọm. Đi lính là Dương. Dương là cương là cứng. Cứng đầu cứng cựa mới chỉ huy lính đó mà.

Rọm phân bua:

-Sao cũng được. Bữa ni tao đãi chúng bây hội nghị bàn tròn mặc sức uống với tha hồ mà móc méo.

000

Chúng tôi quây quần trong một cái quán cóc giữa đường từ tỉnh lỵ về chợ Sãi. Khi mà những lát thịt nướng thơm phức đặt ra đĩa.Tôi để ý tới bàn tay mảnh khảnh của người con gái .Tôi ghé vào tai Rọm nói nhỏ:

-Thử trổ tài nhà binh cho anh em học theo?

Rọm đăng hăng một cái rồi đong đưa :

-Này cô chủ. Cô đừng dọn đồ nhắm ra hết nhé. Tụi đàn em tui đang đói nó vô hết rồi để rệu lại tui bắt đền cô nghe chưa?

Cô gái ngượng ngùng biến thái nét mặt một lúc rồi thỏ thẻ:

-Người ta nói nam thực như hổ. Ăn thì ăn cho hết hà cố chi chừa lại.

Rọm như cời mở trong lòng:

-Cô nói ra giữa bàn ni ai cũng nghe.Cô giữ lời hứa đó.Giá như tôi đòi ăn hết "cuả" cô thì rán mà chịu hí !

Cô gái cúi đầu bẽn lèn ra lui.

Thằng Mẹo sún nốc cạn một ly rồi hít hà:

-Rượu vào gái đi.Tuyệt cú mèo.Tán mà người ta bỏ chạy.Giỏi ở chỗ nào.

Thằng Kiêm móm tu một hơi mở miệng bồi thêm thuốc súng:

-Hoa Mai trên cổ rụng tơ tả rồi .Quê cả đám chẳng phải chơi.

Rọm bỏ cặp kiếng cận thị xuống.Hắn dụi mắt rồi nói:

-Tao mà tán được nàng, tụi bây mắc nợ tao khi nào ra trường đi làm trả.Nếu tao thua tao sẽ đái tụi bây đi sông Hương xuống thuyền cầm cọc.

Cả bọn chúng tôi cùng đứng dậy cụng ly tán thưởng.

Đưa con vục chạy quanh bàn hai vòng xong.Rọm mở miệng kêu:

-Cô chủ quán ơi !Hết mời rồi nhờ cô tiếp tế.

-Dạ sắp có ngay đây rồi.

Cô chủ quán bưng ra một đĩa gà xé phay.Cô nói bông đùa:

-Gà tươi chứ không phải gà chết dịch mô nghe!

Rọm thắc mắc:

-Cô nói ai gà chết dịch rứa?

-Không phải nửa à.Say mềm ra rồi con nào con nấy ngủ thẳng cẳng,không phải chết dịch thì cũng chết liệt .

Cả bọn chúng tôi lăn đùng ra cười ,thiếu điều vãi ra quần.Tôi đưa ra ý kiến:

-Thua keo này rồi .Thôi lo trả tiền mà về nhà để mai đi sông Hương
cắm cọc.Anh Rọm kỳ này hết ca bài nhất định thắng cô gái Nhan
Biều đó.

000

Chúng tôi đi xe đò từ Quảng Trị vô Huế. Tới nơi phải chờ trời
chạng vạng tối mới được anh cu Rọm gom lại trước công trường
Thương Bạc.

Anh mô tả và giải thích cách ăn chè có nghệ thuật.Anh nói:

-Khi mà thấy tiếng rao bán chè của người con gái từ Cồn Hến, Vỹ Dạ
qua nhớ đừng có đùa giỡn lơ lửng. Đừng có xào khô không đúng lúc
mà bị ăn đòn gánh.

Thằng Tiên nhỏ nhất trong bọn gượng gạo tò mò hỏi:

-Ăn chè thì tiền trao chè múc tại rằng lại có xào khô xào ướt ?

-Mi đừng có giả vờ dân đảo .Mà nếu thật tình không biết thì nghe tao
cho bữa bổi.Trai Quảng Trị vô đây mà cù lần không biết thưởng thức
ăn vụng là đồ bỏ.Khi cô bán chè dơ hai tay ra múc chè ,mi phải cầm
tiền sẵn. lanh tay dúi vào hai quả lê .Cùng lúc mi giả vờ nói aó cô
không có túi .Xin lỗi tay tôi quờ quạng lộn đường.

-Hết chỗ anh chỉ vẽ kiểu giặt xé mò mẫm như rửa kỳ khô lắm.

- Mi ngu quá .Hoang phá ,táo bạo mới là học trò.Khi nào mi đi làm có
tiền như tao tức là mi đã thành người lớn.Mà người lớn khi tới đây
xuống sông tìm đồ cắm cọc là nhất xứ.

-Anh nói chi tôi thật tình không hiểu.

-Tụi bây đi theo tao ra bờ sông rồi sẽ hiểu.

000

Chúng tôi nhìn mặt nhau mà không ai muốn hỏi Rọm .Có lẽ là sợ quê một cục.Mà cũng có lẽ để ngạc nhiên thích thú nào ấy.Khi những ngọn gió đêm thổi nhẹ nhẹ.Khi những ánh đèn thấp thoáng trên những chiếc thuyền giữa dòng sông.Cũng là lúc có tiếng người tới gần chúng tôi mời mọc:

-Các cậu ơi ! Đò tui khoang rộng lắm .Em út thơm hơn mấy đò khác.

-Các thầy ơi ! Xuống theo tui .Muốn ra giữa dòng neo ,hoặc chạy lui chạy tới tui lo cho tới sáng.

-Mời các cậu xuống đò tui.Muốn chọn cỡ chi cũng có ,giá cả không mất mô mà ngại.

Để cho một số chủ đò tới mời rồi quay lưng đi gặp khách khác.Rọm quay qua hỏi đứa lớn nhất là Kiêm móm :

-Tao hỏi thật mi khai mào lúc nào?

-Tui cũng có một hai đứa bồ đi qua trong tuổi học trò.Nhưng đừng tới đứa mô cũng nói khi nào cưới rồi cho cũng không muộn.

-Rứa thì mi chưa chấm mút xơ múi chi phải không?

-Không chui vô được.Nhưng cũng đừng hai bên mép.

-Nghĩa là mi còn trinh chớ gì .

Rọm quay sang hỏi Mẹo sún:

-Từ nhỏ tới lớn mi mần ăn mấy phùa rồi?

-Có một lần chặn đường chọc ghẹo đứa con gái trong làng .Tới lúc

hẹn hò gặp gỡ .Tôi đề xuống làm liều .Nó nói tôi là thằng lố mắng ,không biết giữ nhân cách.Từ đó tôi cảm thấy xấu hổ và không chịu chơi với ai như rứa nữa.

Rọm hình như định ý quay qua hỏi tôi. Anh lại bị bà tú kéo tay nói ngon nói ngọt xuống đồ, trong lúc chưa kịp trả giá bao đêm.

Khi đồ nhỏ neo trườn ra giữa dòng sông.Những chiếc thuyền con bán đồ ăn ,trái cây chổng chênh cặp tới.Ngoại trừ anh cu Rọm ra.Chúng tôi thật sự là ngớ ngàng .Ngồi trong khoang mà tự nhìn mặt nhau để chờ chuyện sẽ tới.Anh Rọm đánh tan không khí im lặng.Anh hỏi Tiên lắc :

-Bi chừ đã biết thế nào là đi sông Hương xuống đồ đóng cọc chưa?

-Uả ,nửa khoang bên kia trùm kín là gia đình chủ thuyền đóng đô.Khoang ni trống trải dưới trăng tàn hè phố thế ni mần rặng dăm...

-Tao cho tụi bây hưởng mùi bề hội đồng dưới ánh trăng mờ ảo tha hồ mà tưởng tượng lên mây kia mà.

Nói chưa dứt bà chủ đồ mang tới một người con gái .Bà giới thiệu:

-Ngọt nước lắm .Ngoài hai mươi . Đi trước mà thấy được thì rủ người sau đi kéo tiệc của ngon.Tui lại khỏi mất thì giờ đi kiếm hoa khác.

Thằng Kiêm móm tháy máy tay chân . Đưa tay làm một đường coi thời vận rồi nói:

-Hải đảo cứng lắm

Cô gái làng chơi dụ khị:

-Thôi vô khoang với em đi anh rồi muốn chi thì muốn.

Hai người lặng lẽ choàng vai nhau cúi đầu lòn qua cánh cửa vô khoang kín.

Anh Rọm ngoắt tay chiếc thuyền con để mua trứng vịt lộn. Thằng Mẹo sún gắp một miếng thuốc lên môi nhìn dòng nước lặng lẽ trôi. Thằng Tiên lắc kéo tay tôi ra tận mũi thuyền. Nó nói nhỏ đủ tôi nghe:

-Tôi chưa lột vỏ lần nào. Lỡ vô phúc bị bệnh thì tàn đời.

-Mi mần như trai mười sáu không bằng. Đến lượt mi vô khoang không cần ai chỉ bằng con đó.

Chiếc thuyền hình như có sóng làm tròn thành. Có tiếng người con gái:

-Anh kéo quần ra khỏi đầu gối đi. Mất cỡ chi nữa. Ủa sao mà xìu xẹp thế này?

-Lần đầu tiên cho nên vừa sợ vừa run, thế nên nó không thức dậy

-Em giật quá trời rồi. Thối kèn rát cả cổ vẫn không nhúc nhích. Thôi anh ra ngoài nghỉ rồi đi đợt khác em không tính thêm tiền mô mà ngại.

Khi những chiếc thuyền giữa sông càng về khuya càng tấp nập. Cũng là lúc đồ nhỏ đưa hoa biết nói đi dạo bán nhiều hơn. Cu Rọm hỏi chúng tôi:

-Tụi bây được có quyền đòi chủ đồ tìm gái để chọn lựa.

Tôi góp ý:

-Chờ thằng Kiêm móm ra đã hãy tính.

Thằng Kiêm bất chợt lò mặt bước qua phần khoang trống. Nó vỗ vai

thằng Tiên lắc:

-Đã ghê mi ơi. Nó cho tao lên tận mây xanh, không thấy trời đất chi hết.

Nó điệu nghệ hết sẩy. Tao có bao nhiêu bắn ra hết giờ ni còn xẹp.

-Thế thì để tao đi với nó. Nghe mi nói nước miếng tao chảy ra đây nè.

-Không được mô .Kêu gái khác mà đi. Tao với mi đi chung một đứa kỳ lắm đó.

-Tao không quan tâm chuyện như rứa.

-Tao quên nói với mi là của nó rộng quá. Cở như tao còn bơi kia mà lỵ.

-Đi sông Hương đóng cọc mà mi lại tìm cách cản tao ?

Lê Hải Lăng

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2009